

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 89/22	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w P. z dnia (...) r., sygn. akt (...).			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
#	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. Wnioski</p>		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

<p>1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p>Obrońca oskarżonego adwokat M. I. podniosła następujące zarzuty:</p> <p>1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść poprzez przyjęcie przez Sąd I instancji, że oskarżony działał w zorganizowanej grupie przestępczej, uchylając się od opodatkowania</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

poprzez
nieujawnienie
właściwym organom
przedmiotu
opodatkowania, tj.
produkcji wyrobów
tytoniowych, brał
udział w
wytwarzaniu
wyrobów
tytoniowych i
przechowywał
wyroby akcyzowe
w postaci tytoniu
oraz brał udział w
oznaczaniu
podrobionymi
znakami
towarowymi marek,
których nie miano
prawa używać, w
sytuacji gdy brak jest
jednoznacznych i
niezbitych dowodów
na to, że oskarżony
brał udział w
działaniach
charakterystycznych
dla członków grupy
przestępczej, nic
nie wiadomo na
temat wykształcenia
hierarchicznych
zależności w grupie,
brak jest przy
tym jakichkolwiek
danych, z których
wynikałoby, iż
oskarżony tkwił w
strukturach
domniemanej grupy
przestępczej na tyle
mocno, aby można
było mówić o
charakterystycznych
dla tej grupy
zależnościach,
rozliczeniach,
stosunku
podległości, a

wreszcie realizacji celów grupy, a nie we własnym interesie;

2) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 410 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zeznań składanych przez świadka J. G. bez uwzględnienia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego i tym samym nie uwzględnienie przez Sąd zeznań złożonych przez świadka na etapie postępowania sądowego, kiedy to świadek wyjaśnił rozbieżności pomiędzy tymi zeznaniami składanymi w Sądzie, a tymi składanymi na etapie postępowania przygotowawczego, co więcej, wskazał wprost, iż nie rozpoznaje oskarżonego jako osoby, która wynajmowała od niego halę;

3) obrazę przepisów postępowania, tj. art. 6 k.p.k. w zw. z art. 175 § 1 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia poprzez

nie uwzględnienie wniosku obrońcy z dnia (...) r. o odroczenie terminu rozprawy celem złożenia przez oskarżonego wyjaśnień, co do których oskarżony chciał się przygotować, a co zostało mu uniemożliwione przez Sąd, a tym samym ograniczono prawo do obrony oskarżonego.

Obrońca oskarżonego adwokat P. H. podniósł następujące zarzuty:

1) obrazę prawa materialnego, tj. art. 258 § 1 k.k. poprzez zastosowanie do zachowania oskarżonego dyspozycji tego przepisu, pomimo że nawet gdyby przyjąć za słuszne ustalenia faktyczne co do sprawstwa oskarżonego odnośnie pozostałych zarzucanych mu czynów, to nie byłyby one tego rodzaju, by jego działalność wykonywaną w ramach ewentualnego współsprawstwa wtłaczać w ramy przepisu o

zorganizowanej
strukturze grupy
przestępczej;

2) obrazę
prawa procesowego,
a mianowicie art.
7 k.p.k. oraz
wynikający stąd
błąd w ustaleniach
faktycznych
przyjętych za
podstawę orzeczenia
i mający istotny
wpływ na
poczynienie tych
ustaleń i treść
wyroku, w tym na
zakres niezbędnej
ewentualnej
penalizacji działań
oskarżonego –
poprzez dokonanie
dowolnej, a nie
swobodnej oceny
materiału
dowodowego, w tym
przede wszystkim
poprzez dowolną,
nie poprzedzoną
rzetelną analizą,
ocenę zeznań J.
G., które ostatecznie
przemawiały na
korzyść oskarżonego
w powiązaniu z
wyjaśnieniami G. Ż.,
co doprowadziło do
błędneho ustalenia
o wypełnieniu przez
oskarżonego
znamion wszystkich
zarzucanych mu
czynów w formie
mu przypisanej
w zarzutach aktu
oskarżenia;

3) z ostrożności
procesowej – rażąco

	<p>niewspółmierność zarówno kar jednostkowych i w konsekwencji kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonych wobec oskarżonego G. Ż., co przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności przedmiotowych i podmiotowych dotyczących oskarżonego, w tym także jego wieku, poziomu intelektualnego, właściwości osobistych, sposobu życia przed czynem i w trakcie, a zwłaszcza wartości naruszonych norm społecznych, prowadzi do wniosku, że wystarczającą byłaby znacznie krótsza kara pozbawienia wolności, która wystarczająco spełniałaby stawiane przed nią cele wychowawcze w zakresie prewencji indywidualnej, ale też i generalnej.</p>		
<p>Zwiąże o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			

Zarzuty obrońców okazały się niezasadne.

Po pierwsze, jeżeli chodzi o zarzut obrazy art. 6 k.p.k. w zw. z art. 175 § 1 k.p.k., oznaczony w apelacji adwokat M. I. numerem 3, w którym wskazano, że Sąd I instancji niezasadnie oddalił wniosek obrońcy o odroczenie terminu rozprawy w celu złożenia przez oskarżonego wyjaśnień, do których chciał się przygotować, to zaznaczyć należy, iż G. Ż. został doprowadzony na rozprawę odwoławczą.

Przewodniczący składu zapytał go czy chce złożyć wyjaśnienia przed Sądem Apelacyjnym.

Oskarżony stanowczo odpowiedział, że żadnych wyjaśnień nie chce składać. Tak więc umożliwiono G. Ż. realizację jego prawa, ale on nie chciał z niego skorzystać. Okoliczność ta pozwala przyjąć, że złożony przed Sądem I instancji wniosek zmierzał jedynie do

przedłużenia postępowania i jego rzeczywistym celem nie było złożenie przez oskarżonego wyjaśnień, do których rzekomo chciał się przygotować. Gdyby faktycznie chciał on skorzystać z tego prawa, to uczyniłby to przed Sądem Apelacyjnym. Nie można zatem mówić o naruszeniu art. 6 k.p.k. w zw. z art. 175 § 1 k.p.k.

Po drugie, niezasadne okazały się zarzuty, w których obrońcy zakwestionowali ocenę zeznań świadka J. G. (zarzut numer 2 w apelacji adwokat M. I. i oznaczony tym samym numerem zarzut w apelacji adwokata P. H.). W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy poddał bardzo wnikliwej ocenie relacje tego świadka, które składał na różnych etapach postępowania. Słusznie zarazem dał wiarę jego zeznaniom złożonym w początkowej fazie śledztwa. Jego późniejsze twierdzenia, w

których zaczął wycofywać się z rozpoznania G. Ż., jako jednej z dwóch osób, które wynajęły od niego halę, gdzie była prowadzona nielegalna produkcja papierosów, są bowiem całkowicie niewiarygodne. Otóż w pierwszych zeznaniach w postępowaniu przygotowawczym J. G. na okazanych zdjęciach bez żadnych wątpliwości rozpoznał D. Z. i G. Ż.. Podkreślił, że to oni wynajęli od niego halę. Nie mówił o li tylko „podobieństwie”, czy „braku pewności”. Rozpoznanie było jednoznaczne. Zeznania świadka zaczęły ewaluować po ujęciu oskarżonego. Najpierw podczas konfrontacji stwierdził, że teraz „nie ma pewności”. Zasugerował, że osoba wynajmująca halę była szczuplejsza i nie miała zarostu. Dodał, iż już podczas przesłuchania w postępowaniu przygotowawczym mówił, że mężczyzna wynajmujący halę był grubszy od tego na zdjęciu, miał jaśniejsze włosy i nie

miął zarostu. Sąd Okręgowy słusznie nie dał wiary tym zmienionym relacjom. W przedmiotowym protokole przesłuchania, do którego nawiązał J. G., nie ma żadnych zapisów potwierdzających jego rzekome wątpliwości przy rozpoznaniu, a wręcz przeciwnie, wynika z niego, że rozpoznanie było pewne. Kwestia tuszy i zarostu są okolicznościami, które mogą ulec zmianie. Co istotne, świadkowi okazano zdjęcie, na którym G. Ż. nie miał zarostu, a zatem przemawia to za trafnością rozpoznania. Tak samo nie zasługują na wiarę jego dalsze stwierdzenia, w których starał się wycofać z rozpoznania. Chodzi mianowicie o to, że osoba wynajmująca „miała inny nos”, czy też użyte na rozprawie argumenty, iż „to byli młodszy mężczyźni”, „byli niżsi”, „wydaje mi się, że to nie był oskarżony”, „na pewno nie był to oskarżony”. Pomijając wewnętrzną

sprzeczność tych twierdzeń, J. G. nie potrafił logicznie i przekonująco wytłumaczyć radykalnej zmiany swoich zeznań w omawianym zakresie. Jeszcze raz wypada podkreślić, że w początkowej fazie postępowania przygotowawczego dokonane przez niego rozpoznanie G. Ż. było jednoznaczne i niewątpliwe. Sąd Okręgowy ma rację, że w tej fazie postępowania, bezpośrednio po ujawnieniu przestępczego procederu, zeznania świadka były szczere i pozbawione kalkulacji. Zmiana wersji była zapewne wynikiem uświadomienie sobie rodzaju i skali przestępczej działalności, jaka była prowadzona w wynajętej przez niego hali. W tej sytuacji dokonana przez Sąd I instancji ocena zeznań J. G. mieści się w granicach swobody, o której mowa w art. 7 k.p.k. i jest zgodna z zasadami prawidłowego rozumowania, doświadczenia życiowego oraz

wskazaniami
wiedzy.

Bardzo ważne jest to, że obrońcy skupili się na próbie podważenia zeznań J. G., a tymczasem sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanych mu w zaskarżonym wyroku przestępstw wynika również, a może i przede wszystkim, z zeznań zatrzymanych na gorącym uczynku produkcji papierosów obywateli U. i M.. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy poddał bardzo wnikliwej ocenie zeznania tych osób, które przedstawiły schemat ujawnionego przestępczego procederu, tj. w jaki sposób trafiły do P. (1) i nielegalnej fabryki papierosów, jak wyglądał przebieg produkcji i jaką rolę oni w niej odgrywały. Przedstawiły również rolę innych osób, w tym G. Ż.. Z relacji tych świadków wynika, że po wjechaniu do P. (1) odbierał ich D. Z., któremu niekiedy

towarzyszył G. Ż.. To oni też na terenie nielegalnej wytwórni papierosów nadzorowali i koordynowali bieżącą organizację produkcji. Osoby narodowości ukraińskiej i mołdawskiej pracowały przy produkcji i pakowaniu papierosów, na zmiany, siedem dni w tygodniu po 12 godzin dziennie. Byli zakwaterowani w przystosowanych pomieszczeniach na hali. Mieszkali z nimi D. Z. i G. Ż.. Obaj wydawali im polecenia co mają robić i dowozili im posiłki. Obywatele U. i M. nie mogli opuszczać hali. Gdy pojawiały się w niej inne osoby udawali się do pomieszczeń mieszkalnych, aby nikt ich nie widział. D. Z. był wyżej w hierarchii aniżeli G. Ż.. Ten pierwszy wydawał polecenia drugiemu. Niemniej, nad G. Ż. i D. Z. był jeszcze „szef”, którego poleceniom ci dwaj podlegali. Wymienione osoby rozpoznały na okazanych im tablicach poglądowych D. Z. i G. Ż.. Konkretnie G. Ż. rozpoznał I. B., A.

T., C. C., V. S., G. G.,
S. D., Oleksander B.,
V. T., V. M. i O. B..

Z zeznań obywateli
U. i M. wynika,
że G. Ż. nie
tylko zajmował się
naprawą sprzętu, ale
przede wszystkim
pełnił istotną rolę
przy organizacji i
koordynacji prac w
nielegalnej wytworni
papierosów.

Dopełniał rolę D. Z.,
któremu podlegał.
Świadkowie ci nie
mieli żadnego
powodu, aby
bezpodstawnie
pomawiać
oskarżonego i
fałszywie
przedstawić jego
rolę. Osoby te zostały
wszak zatrzymane
na gorącym uczynku
produkcji
papierosów i ich
relacje znajdują
potwierdzenie w
ujawnionych na
miejscu zdarzenia
przedmiotach. W
szczególności chodzi
tu o działającą w
momencie
pojawienia się
funkcjonariuszy
linię produkcyjną
papierosów,
komponenty do
produkcji
papierosów wraz
z opakowaniami,
samochody marki
M. i I., na
których znajdowały

się gotowe już
papierosy.

Podkreślić trzeba, że
znaleziono również
zeszyt, w którym
G. Ż. czynił zapiski
dotyczące ilości
wyprodukowanych
papierosów na danej
zmianie. Jego
tłumaczenie, że
jedynie przepisywał
z zeszytu w zeszyt,
nie mając pojęcia
czego te dane
dotyczą i wtedy
zaczął się domyślać,
iż „zajmują się
tytoniem”, razi
wręcz naiwnością i
to tym bardziej,
gdy weźmie się pod
uwagę zeznania J. G.
oraz obywateli U. i
M..

Uwzględniając
zgromadzone
dowody, zgodzić się
trzeba z Sądem
Okręgowym, że
sprawstwo
oskarżonego w
zakresie
przypisanych mu
przestępstw jest
oczywiste i nie budzi
żadnych
wątpliwości.

Po trzecie,
oczywiście
bezzasadne okazały
się także zarzuty
oznaczone w
apelacjach obu
obrońców numerem
1. Są to zarzuty
podważające

skazanie G. Ż. za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k., przy czym adwokat P. H. zarzucił obrazę tego przepisu, zaś adwokat M. I. błęd w ustaleniach faktycznych. Wyjść należy od tego, że wywody obrońców są wręcz oderwane od realów dowodowych sprawy i pomijają całkowicie wywody zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Otóż w uzasadnieniu tym Sąd Okręgowy bardzo obszernie i przekonująco odniósł się do skazania oskarżonego za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. Na wstępie zaprezentował sposób rozumienia znamion tego typu czynu zabronionego – odwołując się przy tym do trafnego orzecznictwa.

Następnie przełożył tę problematykę na grunt niniejszej sprawy, słusznie stwierdzając, że G. Ż. ponad wszelką wątpliwość wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. Brał on bowiem udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnienie

przestępstw polegających na wytwarzaniu bez wymaganego wpisu do rejestru wyrobów tytoniowych oraz bez przeprowadzania urzędowego sprawdzenia, uchylanie się od opodatkowania poprzez nie ujawnienie właściwym organom skarbowym przedmiotu opodatkowania – to jest produkcji wyrobów tytoniowych, przechowywanie wyrobów akcyzowych w postaci tytoniu przeznaczonego do palenia bez polskich znaków akcyzy oraz oznaczanie podrobionymi znakami towarowymi marek, których nie miano prawa używać. Konstatacja ta znajduje pełne oparcie w zebranych dowodach, w szczególności w zeznaniach obywateli U. i M., w zeznaniach J. G. złożonych w początkowej fazie postępowania przygotowawczego oraz w zabezpieczonych na miejscu zdarzenia przedmiotach (linia

produkcyjna,
komponenty do
produkcji
papierosów,
opakowania,
samochody z
przygotowanymi do
wywozu
papierosami), jak
również w zapiskach
poczynionych przez
oskarżonego w
zabezpieczonym
zeszycie.

Wbrew stanowisku
obrońców, z
dowodów tych
wynika, że w
analizowanym
przypadku mamy
do czynienia z
wręcz „książkowym”
przykładem
zorganizowanej
grupy przestępczej.

Z zeznań obywateli
U. i M. wynika, że
przestępcza
działalność, w której
uczestniczył G. Ż.
była wysoce
skoordynowana i
wymagała
zaangażowania
wielu osób, które
działały w ramach
ustalonego podziału
ról. Stworzona
struktura była trwała
i opierała się na
wraźnej hierarchii.
W jej skład
wchodziły zarówno
osoby, które zdołano
ustalić, jak i
takie których danych
nie ustalono. Na
czele stała osoba

określana mianem „szef”, której nie ustalono. Osoba ta wydawała polecenia D. Z., któremu z kolei podlegał G. Ż.. Tym dwóm ostatnim zaś podlegali pracujący fizycznie w nielegalnej wytwórni papierosów obywatele U. i M.. To D. Z. i G. Ż., którzy na co dzień zamieszkiwali w wytwórni, wydawali polecenia obywatelom U. i M.. Byli odpowiedzialni za organizację i przebieg produkcji papierosów, ich zapakowanie, oznaczenie i wywóz. Właśnie rola koordynacyjna była najistotniejszą z ról pełnionych przez D. Ż. i nie jest prawdą, że zajmował się on li tylko naprawą sprzętu. Oskarżony oraz D. Z. byli także odpowiedzialni za zapewnienie pracowników fizycznych. Wprawdzie w tym zakresie wiodącą rolę odgrywał D. Z., który odbierał obywateli U. i M. z granicy, ale uczestniczył w tym niekiedy również G. Ż.. W ramach grupy brały też udział inne osoby, których nie ustalono, tj.

odbiorcy gotowego towaru, kierowcy i werbujący pracowników za granicą.

G. Ż. miał pełną wiedzę, że uczestniczy w grupie. Znał jej strukturę. Był świadom swojej roli i roli innych osób. Wiedział jakie są cele grupy i je w pełni akceptował. W rzeczywistości całe dni spędzał w nielegalnej wytwórni. Mieszkał tam. Utożsamia się z całym funkcjonującym przestępczym procederem, który wymagał znacznych nakładów finansowych i organizacyjnych. W rezultacie, Sąd Okręgowy zasadnie skazał go za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k.

Na wniosek obrońców Sąd Apelacyjny przeprowadził dowód z postanowienia o przedstawienia zarzutów M. S. z dnia (...) r. oraz z protokołów jego przesłuchań w charakterze podejrzanego z dnia (...) r., z dnia (...) r. i z dnia (...)

r. Są to dokumenty
z akt Prokuratury
Krajowej (...)
Wydział
Zamiejskowy w P. o
sygn. (...)

Z akt tych wynika,
że M. S. przyznał
się do popełnienia
zarzuconych mu
przestępstw. Ze
zgromadzonych
dowodów wynika, że
zajmował się on
przewozem
pracowników przez
granicę. W swoich
wyjaśnieniach nie
pomógł on D. Ż..

Zdaniem Sądu
Apelacyjnego,
wymienione dowody
niczego do sprawy
nie wniosły, a
w szczególności nie
podważyły
wiarygodności
zeznań obywateli U.
i M., czy też
jakikolwiek innych
dowodów w sprawie.

Po czwarte,
niezasadny okazał
się zarzut rażącej
niewspółmierności
kary podniesiony w
apelacji adwokata
P. H.. Na przekór
twierdzeniom
obrońcy, Sąd
Okręgowy
kształtując rozmiar
kar wymierzonych
oskarżonemu, tak
jednostkowych, jak
i łącznych miał
na uwadze wszystkie

istotne w tej materii okoliczności. Słusznie zwrócił uwagę przede wszystkim na uprzednią karalność G. Ż. i wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez niego czynów. W apelacji skarżący domaga się obniżenia kar i powołuje się na: wiek oskarżonego, jego poziom intelektualny, „właściwości osobnicze”, sposób życia przed czynem i w trakcie oraz na wartość naruszonych norm społecznych. Nie sposób zgodzić się z obrońcą, że te okoliczności winny zdecydować o uznaniu wymierzonych G. Ż. kar za rażąco surowe. Oskarżony ukończył przecież 40 lat. Jest to dojrzały wiek i osiągnięte przez niego tym samym doświadczenie życiowe winno go raczej skłaniać do przestrzegania obowiązującego porządku prawnego i w żadnym razie nie może stanowić dla niego usprawiedliwienia. Z zebranego materiału dowodowego nie

wynika, aby poziom intelektualny G. Ż. odbiegał od normy i był wyjątkowo niski. Rola jaką odegrał w wysoce zorganizowanej działalności przestępczej raczej przeczy tej tezie. Jeżeli chodzi o „właściwości osobnicze”, to można jedynie mniemać, że chodzi o to, iż oskarżony „ma rodzinę”, w tym córkę (taki wniosek wynika z uzasadnienia apelacji). Jest to prawdą, ale nie można zapominać, że o skutkach, jakie dotkną jego rodzinę winien on pomyśleć przed podjęciem działalności przestępczej. Obecna refleksja wydaje się spóźniona. Odnośnie sposobu życia G. Ż. przed popełnieniem przypisanych mu czynów, to wypada zaznaczyć, iż był on w przeszłości aż trzykrotnie karany, co przemawia jednoznacznie na jego niekorzyść. Co do sposobu życia „w trakcie” popełnianych przestępstw, to oskarżony większość czasu spędzał w nielegalnej wytwórni

papierosów i trudno dociec dlaczego miałyby to być okoliczność łagodząca. Co do wartości naruszonych norm społecznych, to podkreślić należy, że odpowiedzialność karna wiąże się z naruszeniem norm prawnych – tu z zakresu prawa karnego i prawa skarbowego. Prawdą jest, że w tym ostatnim przypadku chodzi o interes finansowy państwa, ale to ustawodawca wprowadzając określone typy czynów zabronionych rozpoznaje, oczywiście w ujęciu abstrakcyjnym, ich społeczną szkodliwość. Dzieje się to więc na etapie tworzenia prawa, a nie jego stosowania. Sąd stosując prawo rozpoznaje społeczną szkodliwość konkretnych czynów, popełnionych przez dane osoby, a nie ujętych abstrakcyjnie typów czynów zabronionych. W przypadku G. Ż. Sąd Okręgowy uznał, że stopień społecznej szkodliwości

popelnionych przez niego przestępstw jest wysoki. Sąd Apelacyjny podziela to stanowisko i odwołuje się do wywodów zawartych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Mając powyższe na uwadze, należy stwierdzić, że wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe i łączne są adekwatne do stopnia jego zawinienia oraz do stopnia społecznej szkodliwości popelnionych przez niego przestępstw, jak też zapewniają osiągnięcie wobec niego celów zapobiegawczych i wychowawczych. Czynią również zadość potrzebom w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Nie budzi jednocześnie zastrzeżeń zaliczenie na poczet wymierzonej G. Ż. kary łącznej pozbawienia wolności okresu jego tymczasowego aresztowania w sprawie (pkt 7 wyroku).

Błędne jednak było orzeczenie wobec oskarżonego środka kompensacyjnego z art. 46 § 1 k.k. Rozstrzygnięcie to jest związane ze skazaniem go za przestępstwo z art. 12a ust. 2 ustawy z dnia 2 marca 2001 r. o wyrobie alkoholu etylowego oraz wytwarzaniu wyrobów tytoniowych w zb. z art. 305 ust. 3 ustawy z dnia 30 czerwca 2003 r. – Prawo własności przemysłowej w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., które zostało mu przypisane w punkcie 3 zaskarżonego wyroku. Na marginesie można zauważyć, że w przypadku pozostałych przestępstw zastosowanie art. 46 § 1 k.k. nie było możliwe.

Idąc dalej, Sąd Okręgowy orzekł naprawienie szkody na rzecz B. A. T. i na rzecz I. T.. W tym miejscu podkreślić trzeba, że orzeczenie tego środka kompensacyjnego musi wiązać się

ze skazaniem za dane przestępstwo, w wyniku którego została wyrządzona szkoda danemu pokrzywdzonemu.

Niewątpliwie w punkcie 3 zaskarżonego wyroku doszło do skazania. Z opisu tego czynu wynika jednak jasno, że:

- działanie na szkodę B. A. T. polegało na oznaczeniu podrobionymi znakami towarowymi marek R. w ilości 285 440 sztuk i P. w ilości 5 516 960 sztuk,

- działanie na szkodę I. T. polegało na oznaczeniu podrobionymi znakami towarowymi marek E. w ilości 4 782 650 sztuk, (...) K. w ilości 2 813 800 sztuk oraz L.&B. w ilości 2 600 sztuk.

Pozostałe 53 998 550 sztuk wyrobów tytoniowych dotyczyło nieustalonych marek i nieustalonych pokrzywdzonych.

Przyjmując taki opis czynu (tożsamy z zarzutem aktu oskarżenia) Sąd Okręgowy nie dostrzegł, że w

przypadku B. A. T. i I. T. szkoda nie zaistniała. Prawdą jest, że wspomniane ilości marek R., P., E., (...) K. i L.&B. zostały oznaczone podrobionymi znakami towarowymi, ale wszystkie te papierosy zostały zabezpieczone na miejscu zdarzenia, tj. na hali produkcyjnej oraz na samochodach (podczas interwencji funkcjonariuszy), a zatem nie opuściły miejsca ich wytworzenia i nigdy nie trafiły do nabywców i nie zostały wprowadzone do obrotu.

Oczywiście, gdyby Sąd Okręgowy ustalił, że oznaczone podrobionymi znakami towarowymi wymienionych firm zostały również inne wyroby tytoniowe, które nie zostały zabezpieczone w wytwórni i zostały one przekazane nabywcom, to dawałoby to podstawy do zastosowania art. 46 § 1 k.k. W niniejszej sprawie jednak w opisie przypisanego oskarżonemu przestępstwa

ustalono, że na szkodę tych firm oznaczono podrobionymi znakami towarowymi wyłącznie te wyroby, które zostały zabezpieczone w nielegalnej wytwórni. Choć było to działanie na szkodę pokrzywdzonych podmiotów, to jednak do realnej szkody nie doszło i nie było podstaw do stosowania art. 46 § 1 k.k.

Reasumując, Sąd Apelacyjny:

1) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczone wobec oskarżonego G. Ż. w punkcie 8 środek kompensacyjny, określony w art. 46 § 1 k.k.;

2) utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w pozostałym zakresie.

Wniosek

Obrońca oskarżonego adwokat M. I. wniosła alternatywnie o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

uniewinnienie
oskarżonego od
zarzucanych mu
czynów,

- uchylenie
zaskarżonego
wyroku w całości i
przekazanie sprawy
Sądowi I instancji
do ponownego
rozpoznania.

Obrońca
oskarżonego
adwokat P. H. wniósł
alternatywnie o:

- uchylenie
zaskarżonego
wyroku w całości i
przekazanie sprawy
Sądowi I instancji
do ponownego
rozpoznania,

- zmianę
zaskarżonego
wyroku poprzez
uniewinnienie
oskarżonego od
pierwszego z
przypisanych mu
czynów i obniżenie
mu pozostałych kar
jednostkowych w
następujący sposób:
za czyn z pkt
II części
dyspozytywnej
wyroku – do 1
roku pozbawienia
wolności i grzywny
w wysokości 100
stawek dziennych po
20 złotych stawka, za
czyn z pkt III części
dyspozytywnej
wyroku – do 8
miesięcy
pozbawienia

wolności, za czyn z pkt IV części dyspozytywnej wyroku – do kary 6 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 20 złotych stawka oraz obniżenie kary łącznej do 1 roku pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 20 złotych stawka,

- w przypadku nie uwzględnienia obrazy art. 258 § 1 k.k. – obniżenie kar jednostkowych i kary łącznej w następujący sposób: za czyn z pkt I części dyspozytywnej wyroku – do 5 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z pkt II części dyspozytywnej wyroku – do 1 roku pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 20 złotych stawka, za czyn z pkt III części dyspozytywnej wyroku – do 8 miesięcy pozbawienia wolności, za czyn z pkt IV części dyspozytywnej wyroku – do kary 6 miesięcy pozbawienia

<p>wolności i grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 20 złotych stawka oraz obniżenie kary łącznej do 1 roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności i grzywny w wysokości 120 stawek dziennych po 20 złotych stawka.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wnioski obrońców nie zasługiwały na uwzględnienie, ponieważ niezasadne okazały się podniesione przez nich zarzuty, o czym była mowa wyżej.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>	<p>Sąd Apelacyjny z urzędu zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczone wobec oskarżonego G. Ż. w punkcie 8 środek kompensacyjny, określony w art. 46 § 1 k.k.</p>	

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Z uwagi na oczywisty brak podstaw do zastosowania środka kompensacyjnego z art. 46 § 1 k.k., co zostało już wykazane, Sąd Apelacyjny, mimo braku stosowanego zarzutu w apelacjach obrońców, z urzędu uchylił rozstrzygnięcie dotyczące tego środka, uznając, że utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku w tym zakresie byłoby rażąco niesprawiedliwe w rozumieniu art. 440 k.p.k.		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
1.7. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	
Sąd Apelacyjny utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, co do wszystkich zawartych w nim		

<p>rozstrzygnięć, za wyjątkiem rozstrzygnięcia zawartego w punkcie 8, które uchylił.</p>		
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>Powody utrzymania w mocy zaskarżonego wyroku w powyższym zakresie zostały przedstawione przy omówieniu zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców i zbędne byłoby powtarzanie tego samego w tym miejscu.</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Sąd Apelacyjny zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uchylił orzeczony wobec oskarżonego G. Ź. w punkcie 8 środek kompensacyjny, określony w art. 46 § 1 k.k.</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		

<p>Także i w tym przypadku powody dokonanej zmiany zostały zaprezentowane przy omawiania zarzutów podniesionych w apelacjach obrońców i nie ma potrzeby powielania tego samego tutaj.</p>			
<p>1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i></p>			
<p>1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</i></p>			
<p>5.3.1.1.1.</p>		<p># art. 439 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			
<p>5.3.1.2.1.</p>	<p>Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia</p>			
<p>5.3.1.3.1.</p>	<p>Konieczność umorzenia postępowania</p>	<p># art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uchylecia i</p>			

umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylecia			
1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
Pkt 3	Z uwagi na to, że oskarżony nie posiada majątku oraz źródeł dochodu i ma do odbycia długoterminową karę pozbawienia wolności, Sąd Apelacyjny zwolnił		

	<p>go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za drugą instancję. Takie rozstrzygnięcie znajduje swoje oparcie w art. 624 § 1 k.p.k. oraz w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych.</p>	
7. PODPIS		
M. K. H. K. I. P.		

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego adwokat M. I.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie oskarżonego za czyny przypisane mu w zaskarżonym wyroku.		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.12. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego adwokat P. H..	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazanie oskarżonego za przestępstwa przypisane mu w zaskarżonym wyroku.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana